

Amb C de Catalunya, Josep Espar Ticó

written by Ramon Munné | 11 de desembre de 2022

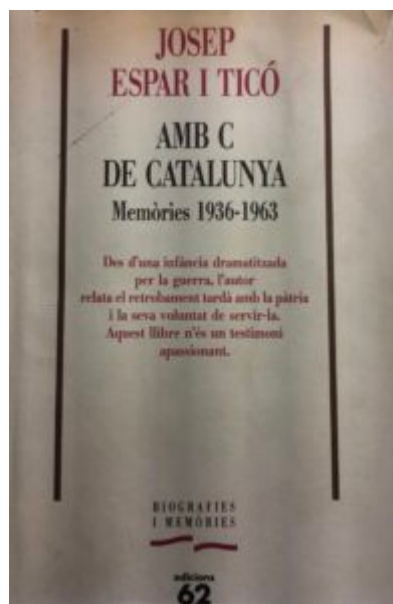
El passat mes d'agost moria amb noranta-quatre anys Josep Espar i Ticó, tot un referent del catalanisme. Josep Espar fou polític, advocat i mecenes, un activista infatigable que va estar al capdavant de moltes iniciatives encaminades a la normalització política i cultural del país. Més enllà de les activitats esmentades en el període descrit, Josep Espar es va mantenir actiu en tota mena d'iniciatives per Catalunya fins al darrer moment.

No repassaré aquí la seva biografia, sinó que comentaré un llibre que he llegit recentment: *Amb C de Catalunya. Memòries d'una conversió al catalanisme (1936-1963)*. Es tracta d'unes memòries escrites el 1994 i, com diu el títol, centrades en el període 1936 a 1963. El llibre compta amb un pròleg de l'escriptor Raimon Galí, un epíleg de mossèn Josep M. Ballarín i una carta, proemi del president Jordi Pujol.

L'he trobat un llibre sorprenent, escrit fa quasi trenta anys i que fa referència a un període de fa entre noranta i seixanta anys. Tot i els dubtes inicials que tenia en agafar un llibre que parlava d'uns fets de fa força anys, potser desfasats vaig pensar, he de dir que la seva lectura l'he trobada apassionant i, sobretot, molt actual.

El llibre proporciona una extraordinària visió de la recuperació de Catalunya després de la guerra del 1939. El seu cas personal és paradigmàtic. Va viure dramàticament la guerra per l'assassinat del seu pare l'any 1936 i això va marcar la seva infància i li dificulta la comprensió de la realitat de la guerra i la postguerra durant alguns anys. La seva conversió al catalanisme s'inicia al Centre Montserrat d'Hostafrancs, a Barcelona, a la Universitat i a l'Acadèmia de

Llengua Catalana de les Congregacions i la culmina en el si del moviment CC. Curiosament, el significat de les sigles no ha quedat del tot aclarit, es feia servir l'acrònim i els seus components s'identificaven habitualment com a Cristians Catalans o Crist i Catalunya.

En les tres-centes pàgines del llibre s'hi donen a conèixer fets i protagonistes amb molt de detall, alguns són sorprenents. Una de les **coses més remarcables de la lectura del llibre és veure l'esperit optimista i determinat de tirar endavant**, d'aixecar un poble que ha sofert una derrota molt important i que pateix encara una repressió molt cruel i injusta.

La situació i moltes de les actituds són encara ben vigents i aplicables en tot moment de la història. També posa de manifest que cal conèixer i recordar la pròpia història, el que han fet persones amb noms i cognoms i com ho han fet. Moltes de les persones esmentades encara són vives o han tingut papers rellevants fins fa poc. I considero que en molts casos es mereixen un reconeixement més gran del que han tingut. **Catalunya té una assignatura pendent pel que fa al reconeixement de la seva història recent i dels seus protagonistes.** Fa la sensació que la repressió del franquisme va tenir un considerable èxit en aquest aspecte i fa témer que

la repressió recent que patim no pugui també tenir el mateix èxit en aquest aspecte.

Com a mostra només esmentaré que s'hi repassen fets rellevants des de la guerra i la postguerra a episodis com el cas Galinsoga, els fets de Palau, la fundació d'EDIGSA, el diari AVUI, Cavall Fort i un llarg i impagable, etcètera.

I també descriu com portaven a terme aquesta recuperació, amb associacions sovint clandestines o mig clandestines, com les esmentades CC o l'Acadèmia de Llengua Catalana entre altres. En el relat de la història d'aquest període s'hi reforça, a part d'ell mateix, el paper de personatges com Joan Pelegrí, l'abat Escarré, Raimon Galí, Jordi Pujol, mossèn Ballarín i altres no tan coneguts com Josep M. Macip, Xavier Polo, Manuel Nadal...

En resum, es tracta d'un gran document, amb referències detallades a fets cabdals de la nostra història i que inclou uns llistats de noms que intervingueren en les diverses iniciatives en un intent d'homenatjar a moltes persones, anònimes, sense les quals no seríem on som.

I tot això transmetent un incansable esperit optimista, finalista, de liderar amb l'exemple en uns moments històrics no tan diferents com podria semblar del que travessem en aquest moment. Sens dubte també, una font d'inspiració per a l'acció en l'alliberament del nostre país.